

řízením uh. ministra obchodu z 5. VIII. 1914, č. 59651-IV/D, bylo dovoleno po dobu mimořádných poměrů vyvolaných mobilisací a válkou používat k obsluze p-č k-ů a strojů též osob nezkoušených. Nařízení to bylo, pokud jde o Slovensko, zrušeno nařízením ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 27. I. 1921, č. 4. V Podkarpatské Rusi nebylo výslovně zrušeno, nemělo tam však praktického významu.

Vykonáváním zkoušek těchto osob byly nařízením uh. ministra obchodu z 30. III. 1901, č. 17003, pověřeny tříčlenné zkušební komise zřízené při průmyslových školách v sídlech průmyslových inspektorátů (Bratislava, Báňská Bystřice a Košice). Nařízením ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 8. VII. 1922, č. 15 (publikace v Úředních novinách má datum 9. VII. 1922) bylo min. nař. č. 17003/1901 na Slovensku zrušeno a k provádění zkoušek řidičů lokomotiv (strojvůdců) na železnicích nesloužících veřejné dopravě a lodních strojníků pro vnitrozemskou plavbu byla zřízena zkušební komise při vládním referátu pro veřejné práce v Bratislavě (později referátu ministerstva veřejných prací v Bratislavě), která od provedení reformy veřejné správy na Slovensku dnem 1. VII. 1928 funguje při zemském úřadě v Bratislavě, kdežto provádění zkoušek topičů a strojníků bylo svěřeno orgánům provádějícím zkoušky a revise p-č k-ů.

V Podkarpatské Rusi lze pokládati min. nař. č. 17003/1901 za zrušené vyhláškou civilní správy Podkarpatské Rusi č. 3255/1921, kterou byl ustanoven pro celé toto území zkušební komisař pro zkoušení topičů a strojníků a kterou byly stanoveny podmínky pro připuštění k těmto zkouškám a to: čsl. státní příslušnost, dokonaný věk 18 let, zachovalost a nejméně 6měsíční praktické zaměstnání. Zároveň byla všechna dřívější nařízení tohoto oboru zrušena.

Obsluhovače lokomotivních kotlů železnic sloužících veřejné dopravě zkoušejí železniční orgány, kdežto obsluhovače stabilních kotlů těchto železnic zkoušejí státní zkušební orgány vykonávající zkoušky a revise těchto kotlů.

Za zkoušky obsluhovačů vybírají se na Slovensku poplatky stanovené nařízením ministra pro správu Slovenska z 8. VII. 1922, č. 15, a to za zkoušku topičskou 30 Kč, za strojnickou 60 Kč a za zkoušku strojvůdcovskou nebo lodního strojníka 100 Kč. Zkoušky lodních strojníků podléhají kromě toho dávkám za

úřední úkony ve věcech správních (vlád. nař. č. 254/1926 Sb., dávkový řád D). V Podkarpatské Rusi činí tyto poplatky podle vyhlášky civilní správy Podkarpatské Rusi č. 7707/1920 u zkoušek topičských 20 Kč, u strojnických 40 Kč.

Lokomobily, které se pohybují vlastní silou, jako parní silniční válce, silniční lokomobily a dále parní pluhy smějí býti obsluhovány od osob, které mají aspoň průkaz způsobilosti pro obsluhu lokomobil. Je-li několik lokomobil postaveno blízko sebe (nejvýše ve vzdálenosti 1 km), mohou je obsluhovat topiči, jestliže na ně stále a přímo dozoruje zkoušený strojník s předepsaným průkazem způsobilosti, který je také odpovědný za správnou obsluhu. Je-li několik stabilních kotlů (strojů) postaveno v téže místnosti, mohou býti k jejich obsluze přibrány i osoby nekvalifikované, jsou-li pod stálým dozorem kvalifikovaného topiče (strojníka) (§ 49 min. nař. č. 17001/1901).

Literatura.

Mayrhofer: „Handbuch für den politischen Verwaltungsdienst“, III. 799—870; Thaa: „Das Dampfkesselwesen in Österreich“, Manz 1908; „Normaliensammlung für den politischen Verwaltungsdienst“; „Sbírka zákonů pro státní službu stavební v republice Čsl.“, svazek IV.

Karel Vaneč.

Krematorium

viz Pohřebnictví.

Kriminální policie.

I. Pojem a organisace k. p.; poměr její k soudům a státním zastupitelstvím. Mluvíme-li o k. p., máme na mysli ono odvětví činnosti policejních úřadů a orgánů, jež směřuje k zjišťování trestných činů, vypatrání pachatelů a jejich postavení před soud (činnost represivní), kdežto činnost mající za účel zabránit páchání trestných činů (činnost preventivní) náleží do kompetence policie správní. Je tedy k. p. pomocným orgánem trestních soudů, pročež bývá také zvana policií soudní (police judiciaire). V širším smyslu je možno k orgánům k. p. přičísti také jiné funkcionáře, jejichž úkolem je spolupůsobiti při zjišťování trestných činů a pachatelů jich. Tato koncepce se uplatnila ve Francii, kdež k „police judiciaire“ náleží zejména i státní zástupce a vyšetřující soudce. Tato „police judiciaire“ tvoří samostatný

organický celek, jemuž náleží připravovati trestní řízení soudní, počínající formálně teprve vznesením obžaloby. Takovéto ztmelení veškerých orgánů, povolaných k podpoře trestních soudů v trestním řízení, má tu výhodu, že umožňuje co nejúžší a nejrychlejší styk jejich, uhlazuje třetí plochy, zamezuje kompetenční spory mezi nimi, usnadňuje jejich účelnou součinnost a přispívá tím k pohotovému a energickému stíhání zločinců.

V jiných zemích, tak zejména v Německu a Rakousku je k. p. organicky spojena s policií správní, takže policejní orgány, jimž náleží konati úkoly kriminálně-policejní, jsou — zcela tak jako všichni zaměstnanci policejní — články téže úřední organizace, jsouce podrobeni služebnímu dozoru i kárné moci týchž představených i úřadů vyšších. Tento systém má zase tu výhodu, že lze k účelům trestního řízení využít i práce a zkušenosti jiných souvisejících odvětví policejních, jak toho nezřídka bývá potřebí, že jednotlivých policejních zaměstnanců lze upotřebiti brzy k těm brzy k oněm úkolům a že tedy v případě nutnosti je možno dirigovati k náležitým rozsáhlým akcím personál co nejčetnější.

Systém posléz uvedený se udržel z dob Rakouska také v Čsl. republice. Jakýmsi členem zprostředkujícím styk mezi k. p. takto organisovanou a soudem je státní zástupce, jehož rozkazů jsou bezpečnostní úřady a jejich podřízené orgány povinny poslušati (§ 36 tr. ř. z r. 1873; srov. také § 39 tr. por. čl. XXXIII/1896). Arci mohou i trestní soudy přímo se dovolávati pomoci bezpečnostních úřadů stejně jako všech ostatních úřadů státních, zemských i obecních, které jsou povinny takovým dožadáním se vším možným urychlením vyhověti (§ 26 tr. ř., § 109 tr. por.). S touto organizací je zcela slučitelné, jsou-li někteří úředníci policejní přidělováni státnímu zastupitelství přímo k určitým úkolům, padajícím do působnosti tohoto úřadu, tak zejména k službě tiskové a k úkolům funkcionářů státního zastupitelství při soudech okresních.

Pokud jde o Čechy, Moravu a Slezsko rozeznává trestní řád z r. 1873 bezpečnostní úřady a orgány bezpečnostních úřadů. K bezpečnostním úřadům čítá státní úřady policejní a obecní představené jako náčelníky policie místní. Za orgány bezpečnostních úřadů sluší pak pokládati jednotlivé zřízence jejich

povolané k určitým úředním úkonům (srov. zvl. § 24, 141 a 177 tr. ř.). Ke k. p. v širším smyslu náleží také četnictvo (§ 1 a 9 zák. o četnictvu č. 299/1920 Sb.); sluší pak za bezpečnostní úřady pokládati nepochybně četnická velitelství, za bezpečnostní orgány jednotlivé četníky konající službu. Trestný poriadok (zák. čl. XXXIII/1896) platný pro Slovensko a Podkarpatskou Rus rozumí policejními úřady vrchnosti i úřady státu, municipií, měst se zřízeným magistrátem a obcí, které mají policejní pravomoc, jakož i představené těchto úřadů a jejich členy oprávněné k samostatným opatřením, zvláště také obecní představené. Policejními zřízenci pak jsou podřízení úředníci uvedených úřadů jakož i poddůstojníci a mužstvo četnictva (§ 85 tr. por.).

II. Působnost k. p. Není-li v ústavním státě, zaručujícím svobodu občanskou a právní bezpečnost, možno ponechati ani trestním soudům úplně na vůli, jakým způsobem si chtějí počínati v trestním řízení, nýbrž jsou-li o tom dána trestními řády přesná ustanovení, pravomoc trestních soudů v tomto směru vymezující a tudíž i omezující, musí to platiti tím více pro k. p. Ba hledíc na rozdílnou povahu obou těchto orgánů je samozřejmé, že pravomoc úřadů bezpečnostních musí býti ještě omezenější. Zejména je nezbytné, aby některé důležitější zásahy do práv občanských vyžadovaly záruk soudního rozhodnutí a byly tudíž z působnosti policie vyňaty a vyhrazeny soudu (úkony soudcovské), a aby k některým úkonům procesním byla policie oprávněna toliko na příkaz státního zástupce nebo na dožádání soudu.

Podle trestního řádu platného v zemích českých je pravomoc k. p. upravena takto: Bezpečnostní úřady mají pátrati po všech trestných činech stíhaných z povinnosti úřední a jsou — stejně jako každý jiný veřejný úřad — povinny o každém takovém trestném činu, o kterém nabyly vědomostí ať z vlastního pozorování ať jiným způsobem, učiniti ihned oznámení státnímu zástupci příslušného soudu. Také jsou povinny přijmouti každé trestní oznámení o takovém trestném činu od osob soukromých a dodati je státnímu zástupci (§§ 24, 84 a 86 tr. ř.). Nelze-li dosáhnouti bez prodlení zakročení vyšetřovacího soudce, má bezpečnostní úřad učiniti neodkladná přípravná opatření, kterými se může věc objasniti nebo která

mohou zabrániti, aby stopy trestného činu nebyly odstraněny neb aby pachatel neuprchl (§§ 24 a 447 tr. ř.).

K uvedenému účelu mohou bezpečnostní úřady předvolávat a vyslýchat osoby podezřelé z trestného činu i jiné osoby jako osoby přezvědné, ovšem toliko nepřisežně. Státní úřady policejní mohou proti těm, kdož bezdůvodně a bez omluvy se nedostaví, nastupovati pokutami a předvedením (§ 24, odst. 4., vlád. nař. č. 8/1928 Sb.). Domovní prohlídku k účelům trestního řízení (t. j. aby byla vypátrána osoba podezřelá z trestného činu neb aby byly nalezeny věci pro trestní řízení důležité), mohou bezpečnostní úřady bez soudcovského rozkazu vykonati jen na příkaz státního zástupce (§ 24, § 88, odst. 3., tr. ř.). O své újmě by tak mohly učiniti jen, je-li nebezpečí v prodlení. Prohledání může býti v obou těchto případech vykonáno nebo nařízeno toliko představeným neb úředníkem bezpečnostního úřadu. Podřízené orgány bezpečnostní (strážníci, četníci) mohou je vykonati z vlastní moci pouze, byl-li na někoho vydán rozkaz předváděcí nebo zatýkácí nebo byl-li někdo přistižen při činu (v širším smyslu § 175, č. 1, t. j. také když hned po skutku byl úředním stíháním nebo všeobecným hlasem označen jako podezřelý, nebo když byl postižen se zbraní nebo s jinými věcmi, které z trestného činu pocházejí anebo jinak na to ukazují, že v něm měl účast). Děje-li se prohledání bez soudcovského rozkazu, musí orgán vykonávající prohlídku vykázati své oprávnění k tomu a vydati osobě, u které prohlídku vykonal, na její žádost ihned nebo nejdéle do 24 hodin písemné potvrzení o vykonané prohlídce, o důvodech tohoto výkonu a o věcech u ní zabavených (§ 8 zák. č. 293/1920 Sb., § 141 tr. ř.). Byla-li učiněna mimořádná opatření, omezující nebo rušící dočasně ústavně zaručenou svobodu domovní, podle zák. č. 300/1920 Sb. (t. zv. výminečný stav), může státní úřad bezpečnostní konati domovní prohlídku za účelem trestního řízení pro trestné činy proti státu, proti veřejnému pokoji a řádu a pro jiné trestné činy uvedené v § 12 cit. zák. kdykoliv i bez soudního rozkazu (§ 6 cit. zák.).

Zabavení věcí, důležitých pro trestní řízení, může býti vykonáno úřady bezpečnostními bez soudcovského rozkazu jen, je-li třeba neodkladného zakročení (§ 24 tr. ř.), jde-li však o válečnou lichvu

i bez této podmínky (§ 20, odst. 2., zák. č. 568/1919 Sb.). Papíry prohlížeti a zabaviti bez soudcovského rozkazu mohou úřady bezpečnostní jen, je-li třeba neodkladného zakročení (§ 24 tr. ř.). Omezení v té příčině platí však, pokud jde o uzavřené dopisy a jiné spisy chované pod pečeti, které požívají ochrany tajemství listovního a smějí býti otevřeny a zabaveny zpravidla jen na rozkaz soudcovský opatřený důvody; bez takového rozkazu pak jen při prohledání domu, při zatčení a za výminečného stavu (§ 11 zák. č. 293/1920 Sb., §§ 2 a 5 zák. č. 42/1870 ř. z., § 7 zák. č. 300/1920 Sb.).

Bezpečnostní úřady jsou také oprávněny vykonati zabavení tiskopisu, a tu buď samy od sebe nebo na rozkaz státního zástupce. Podmínkou zabavení je, že tiskopis již byl vydán nebo rozšiřován s porušením ustanovení zákona tiskového (delikt pořádkový) anebo že jej sluší stíhati v zájmu veřejném pro jeho obsah, t. j. že jím byl spáchán obsahový delikt stíhatelný veřejnou žalobou a že v prospěchu veřejném jeví se býti žádoucím, aby rozšiřování tiskopisu bylo zamezeno. Zabavení vztahuje se na veškeré výtisky určené k rozšiřování, ať se nacházejí kdekoli, nikoli však na ony, které přešly do soukromého držení k vlastní potřebě. Proti nařízení zabavení není opravného prostředku. O provedeném zabavení má býti podána zpráva do 24 hodin státnímu zástupci, jemuž učiniti náleží další opatření k tomu konci, aby zabavení bylo soudem potvrzeno (§ 487 tr. ř., § 5 zák. č. 161/1894 ř. z.). Aby úřad bezpečnostní mohl vykonávati náležitý dozor na tisk, je tiskař povinen odevzdati mu výtisk každého čísla tiskopisu periodického hned s počátkem rozšiřování, jde-li pak o neperiodický tiskopis neobsahující více než 5 tiskových archů, nejpozději 24 hodin před tím (§ 17 tisk. zák. z r. 1862; byla-li suspendována tisková svoboda, může podle § 10, odst. 2., zák. č. 300/1920 Sb. býti nařízeno, aby tiskopisy byly předkládány dříve).

Orgány bezpečnostních úřadů mají i bez rozkazu soudcovského právo honěním stíhati osobu podezřelou ze zločinu nebo přečinu, i také ji vzíti do prozatímné vazby, když byla přistižena při činu (v širším smyslu § 175, č. 1, tr. ř., viz výše), anebo, je-li nebezpečí v prodlení také, když je tu obava útěku nebo koluse (t. j. překážení trestnímu řízení účinkováním na svědky a pod.) neb obava nového trestného činu

(ve smyslu § 175, č. 4). Zatčený budiž hned vyslechnut a buď propuštěn nebo dodán vyšetřujícímu soudci do 48 hodin (§§ 24, 177, 414 a 415 tr. ř., § 3 zák. č. 293/1920 Sb.), za výmínečného stavu do 8 dnů (§ 5 zák. č. 300/1920 Sb.).

Státní zástupce může dáti bezpečnostním úřadem konati šetření neb i celé přípravné vyhledávání k tomu konci, aby si zjednal podklad pro své rozhodnutí, má-li zavésti trestní řízení proti určité osobě či trestní oznámení odložit. Za tím účelem může dáti bezpečnostním úřadem nepřisežně vyslechnouti osoby, od kterých se lze nadíti zpráv o spáchaném trestném činu, a může také sám býti přítomen při výsledku. Ohledání a domovní prohlídku může státní zástupce dáti vykonati bezpečnostním úřadem jen tehdy, není-li tu soudní osoby k tomuto úkolu povolané a je potřebí neprodleně zakročiti. Při takovém ohledání i domovní prohlídce je šetření formálností nařízených pro úkony soudní. Protokol o tom sepsaný může však pod neplatností býti průvodem jen tehdy, když byl bez prodlení předložen soudci vyšetřujícímu. Vyšetřující soudce má jej prozkoumati, pokud jde o formu a úplnost, a shledá-li toho potřebu, úkon obnoví nebo doplní (§§ 87 a 88 tr. ř.). Jiné zápisy pořizené bezpečnostními úřady o úkonech trestního řízení jimi předsevzatých, zejména tedy o výsledcích osob převzedených mohou býti čteny v hlavním přelíčení toliko za podmínek, předepsaných v § 252 tr. ř. pro čtení protokolů svědeckých vůbec; jejich průvodní moc posoudí soud podle volné úvahy, přihlížeje k veškerým okolnostem případu; zejména vyslechne, je-li toho třeba, policejního funkcionáře, jenž výslech nebo vůbec příslušný úkon provedl. (Otázka je v literatuře velmi sporná; někteří nepřipouštějí vůbec čtení takových policejních zápisů; srov. Storch, II, str. 313.)

Podobná v podstatě ustanovení o působnosti bezpečnostních úřadů a orgánů v trestním řízení jako v zemích českých platí na Slovensku a v Podkarpatské Rusi (srov. zvl. §§ 84, 94, 96, 98, 99, 143 až 145 a 177 tr. por.).

§ 25 tr. ř. zapovídá orgánům bezpečnosti — stejně jako všem jiným veřejným úředníkům a zřízencům — usilovati o získání důvodů podezřívacích aneb o usvědčení podezřelého tím, že by hleděly ho svěsti k podniknutí nebo dokončení trestného činu nebo k pokračování v něm,

anebo že by osobami tajně sjednanými ho sváděly k přiznáním, která by se pak soudu donesla. Takovýmto „agentům provokátérům“ vyhrožuje uvedené zákonné ustanovení „nejpřísnějšími tresty“. Tím rozumí se však především toliko potrestání kárné (disciplinární) podle příslušných předpisů. Ovšem může se agent provokátér takovýmto jednáním dopustiti také činu trestného soudem, zejména návodu k trestnému činu, k němuž právě naváděl, a to i když zamýšlel jeho dokonání překaziti a mělo tudíž podle jeho úmyslu zůstatí toliko při pokusu; neboť i pokus je již činem trestným.

III. Snahy reformní. Je známo, že taktika a technika zločinců učinila v posledních desetiletích značné pokroky. Novodobí zločinci neomezují se zpravidla na určité místo, nýbrž rozvinují svou činnost brzy tu, brzy tam, kde právě vidí vhodnou příležitost. Ba jsou zločinci, kteří se nevází ani hranicemi státu, nýbrž vystupují „mezinárodně“, ať samostatně, ať v organizovaných tlupách. Při tom užívají výhody všech moderních prostředků spojuvacích a bývají opatřeni zbraněmi a nástroji nejlepší kvality, jaké jim moderní technika může poskytnouti. Má-li k. p. činnosti takovýchto individuí účelně čeliti, musí se snažiti rovněž o zdokonalení své taktiky i techniky. Musí míti možnost užívati při svém zápasu s těmito živly všech novodobých vymožeností technických, nechť jde o dorozumívání s jinými úřady (telegrafy, telefony, rozhlas) či o rychlé zakročení (motorová vozidla, letadla) nebo činnost poznávací (daktyloskopie) a pátrací (policejní psi a j.). Zejména však je potřebí k. p-i zcentralisovati, a to předem vnitř jednotlivých států neb aspoň pro rozsáhlé oblasti téhož státního území, avšak také náležitou úpravou styků policejních úřadů různých států mezi sebou umožniti jim účelný boj proti zločinům a zločincům mezinárodním.

Z tohoto poznání vznikly v novější době snahy o reformu kriminální policie v načrtnutých směrnících. Tyto snahy došly projevu a prohloubení zejména na Mezinárodních sjezdech policejních, z nichž první se konal v Monacu (1914), další pak v New Yorku (1923), ve Vídni (1923) a v Berlíně (1926).

Na uvedených sjezdech byla zvláště zdůrazněna potřeba mezinárodního zpravodajství o mezinárodních zločincích a jiných osobách nebezpečných a jich evidence, po-

třeba mezinárodní evidence pátrací (zvláště mezinárodního pátracího věstníku), mezinárodního kodexu pro telegrafické spojení bezpečnostních úřadů a mezinárodního kriminálně technického slovníku, dále potřeba mezinárodních centrál pro potírání padělání peněz a listin i tisku pornografického. Zejména však bylo ukazováno na nutnost přímého, rychlého styku policejních úřadů jednotlivých států mezi sebou s vyloučením zdoluhavé cesty diplomatické.

Uvedené snahy došly aspoň z části uskutečnění především některými mezinárodními úmluvami z novější doby, zejména dohodou pařížskou (1910) a ženevskou (1921) a potírání obchodu s ženami, úmluvou ženevskou o boji proti pornografickému tisku (1923) a dohodou ženevskou o potírání padělání peněz (1929). Ale také uvnitř jednotlivých států lze znamenati v novější době některé pozoruhodné kroky směřující k soustředění činnosti bezpečnostních úřadů a jich náležitému vyzbrojení k boji proti zločinnosti. V té příčině stojí v popředí Francie: zřízení státní policejní ústředny (Sureté générale) při ministerstvu vnitra, utvoření mobilní policie (brigades mobiles) oprávněné stíhati zločiny v důležitějších případech na celém státním území a organizování ředitelství k. p. (Direction de Police judiciaire) v Paříži s ústřednou zpravodajskou (Service de renseignements généraux) a ústřednou identifikační (Service de l'identité judiciaire). V Německu: zřízení jednotlivých zemských policejních centrál; v Dánsku: zavedení Jörgensenova systému zjišťování totožnosti na dálku.

Rovněž v Československé republice lze zaznamenati pozoruhodné pokroky, především pokud jde o organizaci policejního ředitelství v Praze. Jeho působnost kriminálně policejní vztahuje se zásadně na obvod Velké Prahy; ale se svolením zemského úřadu nebo ministerstva vnitra může stíhati také trestné činy spáchané mimo tento obvod. Zejména pak náleží k okruhu jeho působnosti stíhati, nehledíc na místo spáchání, tedy v celém území republiky obchod se ženami, padělání platidel a krádeže železniční. Také funguje jako centrála poznávací (daktyloskopická ústředna) pro celou republiku. (Daktyloskopická evidence cikánů je soustředěna u zemského četnického velitelství v Praze.) Výnosem ministerstva vnitra z 13. IV. 1929, č. 62901/5 byla pak zřízena při policejním ředitelství v Praze počínajíc

1. XII. 1929 Všeobecná kriminální ústředna, jejímž úkolem je zejména evidence a pomáhání při stíhání takových zločinců, kteří neomezuji svou činnost na určité místní území. K tomu konci jsou všechny státní bezpečnostní orgány a četnické stanice povinny podávati této ústředně zprávy o zločincích uvedené povahy a o zločinech jimi spáchaných. Ústředna má podle uvedeného výnosu zejména tato oddělení určená působiti ve vlastní kriminálně politické oblasti: 1. oddělení právní ke zpracování kriminálních otázek právních i technických, 2. ústředí daktyloskopické a identifikační, 3. oddělení pro zkoumání písma, 4. oddělení pro zprávy o vystupování a pobytu zločinců, jež má oznamovati výsledky příslušným úřadům a činiti opatření ke stíhání a dopadení zločinců, 5. oddělení pro potírání padělání platidel, obchodu s ženami, deliktů železničních a poštovních. Ústředna má také sbírky fotografií a policejní museum, vydává Policejního oznamovatele a Ústřední policejní věstník.

Podobně je u zemského četnického velitelství v Praze zřízeno Ústřední pátrací oddělení, jež je podřízeno přímo ministerstvu vnitra a řídí jednotně četnickou službu pátrací v Čechách, dávajíc četnickým stanicím za účelem soustavného stíhání zločinců potřebné pokyny. Ústřední četnické pátrací oddělení je rozčleněno v několik referátů, a to zejména referát daktyloskopický, evidenci zločinců, evidenci trestných činů, referát fotografický a referát o věcech služebních psů. Kromě toho je také centrálou pro evidenci potulných cikánů.

Není pochyby, že jen náležité vybudování takovýchto ústředí a další účelný postup ve směru centralisace a internacionalisace k. p. jsou s to, aby zaručily zdárné výsledky v boji k. p. proti zločinnosti.

Literatura.

Storch: „Trestní řízení rakouské“ I, 306 d a literatura uvedená tam v pozn. 1., jakož i jiné komentáře k výše uvedeným paragrafům tr. řádu. Z novější literatury: Erhart: „Mezinárodní policejní kongres ve Vídni“, Praha 1929; Niceforo-Lindeman: „Die Kriminalpolizei und ihre Hilfswissenschaften in der Enzyklopädie der modernen Kriminalistik“; Riege: „Die Polizei aller Länder in Wort und Bild“, Dresden 1928, str. 205d; Locard: „La Police“, Paris 1919; Larousse: „Dictionnaire usuel de droit“, Paris 1924, str. 684 s. v. „Police judiciaire“; Fosdick: „European Police Systems“ a „American Police Systems“, New York 1921.

August Miříčka.